

Nr. 121 - 17. årgang
September 2019

Strandgårdsbladet

Foto: Mogens Kjær, Ø 29

home *fritid*

Sol, strand, salg og vand

Klik ind på home.dk/fritid og se, hvorfor home er den bedste til at sælge dit fritidshus

HOLBÆK

Michael H.Jørgensen a/s
Statsaut.ejendomsmægler & valuarer, MDE
Labæk 13, 4300 Holbæk
holbaek@home.dk
T lf. 59 43 59 59

www.home.dk

home

vi vil være din foretrukne ejendomsmægler

EJENDOMSMÆGLERKÆDE FOR DANSKE BANK KONCERNEN

Fructidor

Skønt den nu svundne sommer måske mindes som ret broget, var det alligevel en usædvanlig. Den 9. varmeste i perioden fra 1874 (sammen med someren i 1917, 1959 og 2014). Middelttemperaturen endte på 16,8°, hvor rekordsommeren 2018 endte på 17,7. 2017's maxtemperatur blev 32,8° (Borris i V.jylland). Iflg. DMI nåede temperaturen på Tuse Næs dog op på 17,5 i snit og der faldt 150 mm regn. Antallet af soltimer nåede op på 700. Der er altså ikke noget at klage over desangående.

For dem, der har frugttræer, -buske mv. og selvsagt også køkkenhave synes høsten at have været over middel. Så her er vist heller ikke noget at klage over – det nu skulle da lige være for megen frygt og grønt. Men den slags er jo ikke til at vide om foråret. Somme vil måske finde, at der har været lige lovlig meget liv i græsplænerne, så vi ikke slap så nemt om græsslåningen som sidste år, hvor tørken klarede noget af besværet for os.

Og husk nu de sædvanlige opfordringer: Dæmp farten og skån vejene, så vi slipper for dyre reparationer og hvis du går med en hund, så husk at rydde ordentlig op efter den. Hver gang.

Fructidor

September er den 7. måned i den romerske kalender, der meget passende startede med *Marts* og dermed også foråret. Vi har beholdt navnet, skønt det er vores 9., der i romersk sammenhæng hedder *November*. Da man under den franske revolution indførte en ny kalender den 24.11. 1793, kaldte man perioden fra 18/8 til 16/9 *Fructidor* (Frugtmåned), der blev efterfulgt af *Vendemaire* (Vinhøstmåned). Disse navne passer bedre til forholdene end de romerske. Revolutionskalenderen blev afskaffet i 1805, af *Napoleon*, der fandt det for besværligt med to forskellige kalendersystemer i det nyetablerede kejserrige.

Petanque-turneringen 3.8. 2019

I år var vi så heldige, at vejret var helt med os – klart solskin og behagelig vind. Trods de ideelle forhold var tilstrømningen meget beskeden, så beskeden, at alle deltagere kunne gå derfra med en præmie. Det blev endda nødvendigt at inddrage en tilskuer i spillet. Men det gik altså og muntert til. Efter en meget lige kamp vandt *Michael*, Vest 38 (tv), sammen med *William*, Vest 32 (th), over *Erling*, Vest 31, og makkeren *Finn*, Øst 53. Det beskedne fremmøde har forårsaget visse overvejelser om turneringerne i de kommende år; mere herom senere, når vi når så langt.

Bro(k) og både og

Situationen herunder ligner ikke just forholdene ved vores badebro. Broen på billedet er just ikke misundelsesværdig, men strandforholdene må siges at være det. I forhold til vores. Billedet er også kun et blikfang. Billedet er malet af *Hans Smidth* (1839-1917) og er formentlig fra 1880-90'erne. (Han var ikke flink til at datere sine værker). Det, sagen her drejer sig om, er at understrege, at **det er forbudt** at fortøje både og andet til broen. En bestemmelse, der har været gældende fra broen første gang blev sat op. Lige nu skal den snart op, men det er vel ingen skade til at **gentage bestemmelsen** og ellers nyde det stemningsfulde fjordbillede.

Vedr. ophängning i udhængsskabene

Grundejerforeningens medlemmer kan få opsat reklamer mv. **gratis**, efter aftale om opsætningen med skabenes ”bestyrer” *Peter Brøns*, Øst 16 – tlf. 6081 0543, e-mail: pb@brons.dk.

Andre må træffe aftale med bestyrelsen v. kasserer *Mogens Kjær*, Øst 29, tlf. 2330 2838, e-mail: mogens.kjaer@gmail.com om **betaling** mv. inden opsætning.

Helt så drastisk som på billedet her skal ovenstående **ikke** tages.

Tegningen er en detalje af en af *Francisco de Goyas* (1746-1828) berømte krigstegninger fra omkring 1814. Spanierne gjorde i årene 1808-1813 voldsomt oprør mod franskmændene, der havde besat landet, som regeredes af en gren af den franske kongefamilie bourbon'erne.

Nj EL-SERVICE

EL-INSTALLATIONER TELE/DATA INSTALLATIONER

aut. El-installatør Niels Jørgensen

Vestergårdsvej 66, 4300 Holbæk Tlf. 59 46 15 04

www.nj-el.dk

nj@nj-el.dk

NJ El-service, den lokale el-installatør,

din garanti for en sikker forbindelse!

Plæneklipperservice.dk

v/ Torben Gundersen
Landevejen 83, 4532 Gislinge

**Salg, service og reparationer af
have-park maskiner**

Service af almindelig plæneklipper:

Motorolie, tændrør, luftfilter skiftes, slibning af kniv, motor justeres.

Pris 500 kr. inkl. moms

*

TILBUD

Service af almindelig havetraktor:

Motorolie, tændrør, luftfilter skiftes, slibning af knive, remme efterses,
dæktryk kontrolleres.

Pris 1.295 kr. inkl. moms

*

***Vi sælger og servicerer have-park maskiner
og reservedele til:***

Stiga, Texas, Partner, McCulloch, Flymo,
Briggs & Stratton, Efco, Honda, Tecumseh, Alko, Ginge,
Stihl, Husqvarna, Jonsered,
Variant trailere, m.fl.

Ring eller kig forbi for et uforpligtende tilbud.

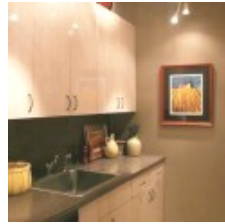
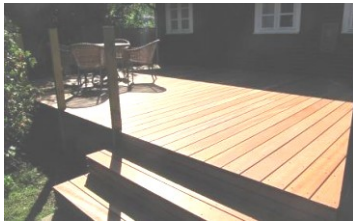
Tlf. 28 15 65 25

Plæneklipperservice.dk * www.plæneklipperservice.dk

TJ Tømrrerservice

(kun et stenkast fra Strandgården, lige ved Audebo dæmningen)

Vi har stor erfaring indenfor:
Tagrenovering / Vinduesudskiftning
Enfamiliehuse / sommerhuse
Forsikringskader

*Vi er et kvalitetsbevidst tømmer og snedkerfirma, v./
Tømrrermester Tommy Woxholt, og Tømrrermester Jørn Løvenhorst.*

TJ Tømrrerservice

Audebo Skolevej 14 - 4300 Holbæk

www.toemrrerservice.dk * tj@toemrrerservice.dk

Tommy 2162 3130

Jørn 2025 6436

Ring til os

og få en snak om dine planer, og en fast pris på dit byggeprojekt

Veraab og Suk og Hulken, Klager vilde, // genløde fra den stjerneløse Himmel, // saa jeg fornåm min Graad på Kinden trille. // Forfærdelige Tunger, sælsom Stimmel // af Vredesskrig, Ord, hvori Sorgen bæver, // og Hænders Slag og hæse Stemmers Vrimmel en Tummel vakte, der bestandigt svæver // som Sandet, naar en Hvirvelvind sig hæver. ...”// (Inferno, 3. sang, 22-30)

Noget om Dante, kærligheden – og paven

Der er to anledninger til, at jeg som emne for dette nummer af Strandgårdsbladet har valgt noget om *Dante*. Den ene at jeg havde skrevet en lille bi-historie til forrige nummers opsats om pavemagten, som en illustration af en enkelt persons forhold til den. Altså Dante og set med hans øjne primært. Den anden at jeg ved at skrive om Dante ihukom, at jeg blev indfanget af ham for tres år siden – i dette efterår. Ad omveje, må jeg tilstå. Jeg var nemlig begyndt at abonnere på Grimbergs Verdenshistorie (i 16 bind), som Politikens Forlag med en næsten eksempløssucces lancerede i efteråret 1958. I et af bindene faldt jeg over et afsnit om Dante og hans Komædie, med nogle få citater. Det var dem, der fascinerede mig, og det endda i den grad, at jeg i efteråret 1960, da jeg var blevet boghandlerlærling og fik den formidable sum af 222 kr. om måneden, købte et antikvarisk eksemplar af værket (fra 1948), med Ebba Lunds træsnit. Jeg husker ikke hvad det kostede, men det var næppe billigt. Det første, jeg læste var citatet øverst på denne side, og det har jeg siden misbrugt på det groveste. Det kan også bruges i en masse sammenhænge. *Værket er en sand ”klassiker”. De fleste kender titlen, de færreste har læst den.*

Det er et af de udødelige værker i den vestlige litteratur. Oprindeligt kaldet ”*Commedia*” – af en beundrende eftertid (som der tit står om det i faglitteraturen) kaldet ”*La Divina Commedia*” (”*Den guddommelige Komædie*”) (skrevet 1303-21) af fiorentineren *Dante (Alighieri)* (1265-1321). Værkets handling udspiller i sig i påskeugen 1300, da man i Rom indledte det første, såkaldte ”*jubelår*”, iværksat af pave *Bonifacius 8*. Komædien består af 100 sange: En indledning og 33 sange til hver af de tre verdener Dante gennemvandr: *Inferno (Helvede)*, *Purgatorio (Skærsilden)* og *Paradiso (Paradiset)*. Af disse tre verdener har beskrivelsen af Inferno altid været den mest populære. Der er i den første verden og noget mindre i den anden megen udpenslet gru, men også mange gode historier. I Paradiset er det anderledes. Langt mere middelalderlig og dermed også sværere at forstå, men samtidig meget betagende, hvis man tager de rigtige briller på. De tre dele udgør tilsammen et koncentrat af middelalderens verdensbillede, som det tog sig ud omkr. 1300. Værket er på ca. 15.000 verslinier. Værket er oversat til dansk tre gange: af *Chr. F. Molbech* (1851-62), *Knud Hee Andersen* (1963) og *Ole Meyer* (2000, som e-bog 2007). Og selvfølgelig også til alverdens andre sprog.

Det politiske liv i Firenze

For at forstå det grundlæggende problem mht. det politiske liv i Firenze og andre byer i Midtitalien er det nødvendigt at inddrage den store markgrevinde *Mathilda af Toscana* (1046-1076-1115), som jeg har omtalt i beskedent omgang i nr. 115 (aug. 2018). Hun var nært knyttet til reformpavedømmets iværksættere, især pave Gregor 7., og da hun døde i 1115, testamenterede hun alle sine områder til Skt. Peters Stol. Men kejseren, *Henrik 5*. (1106-25), søn af den gamle ærkefejende Henrik 4., nægtede at godkende testamentet og annekterede områderne. Det medførte langvarig strid mellem pavestolen og kejseren. Han lå i forvejen i strid med det tyske hertugslægt *Welf*’erne, der var sad på Bayern. Mathilda var endda som led i denne strid en vergang gift

en overgang gift med hertug Welf 5. Pavestolen krævede sin ret, kejseren nægtede, at den havde nogen ret. Striden forplantede sig politisk ud over Mellem- og Norditalien. Her opstod to partier (dog ikke i moderne forstand) de pavetro *Guelphere* (efter den italienske udgave af navnet Welf) og de kejsertro *Ghibellinere* (efter den italienske version af kejserslægten hohensstaufernes hovedborg Wibelling (i dag Waiblingen)).

Selvom pavemagten aldrig fik de testamenterede områder udleveret, betød Mathilda så meget for den, ikke mindst pga. støtten til Gregor 7. og reformbevægelsen, at hun senere (i 1633) fik sin grav i den nye Peterskirke i Rom. Selveste *Gianlorenzo Bernini* udførte det fornemme gravmæle over hende.

Firenze var i slutningen af 1200-tallet en selvstændig republik, men havde tidligere været en del af markgrevsområdet Toscana. Paven afholdt sig naturligvis ikke fra at kræve arven efter Mathilda udleveret, uagtet at Firenze og andre større byer, såsom Siena og Pisa, nu var selvstændige republikker. Ud over at man brugte en masse tid, kræfter og penge på at bekriige hinanden byerne imellem, ulmede den gamle strid mellem pave og kejser altid under de spegede politiske forhold i byerne, hvor de to partier skiftevis sad på magten.

Dantes familie tilhørte den beskedne del af Firenzes adel, og var langt fra rig. Firenze var i de år en by, der var på vej frem som økonomisk magt. Indbyggertallet lå et sted mellem 60-100.000, og den økonomiske fremdrift skyldtes dels en omfattende og meget givtig klædesindustri, hvor det var nødvendigt at indføre uld fra bl.a. England, + de lokale områder. Men først og fremmest bankier-virksomhed. Byen var et internationalt finanscentrum. Med alle de risici, der fulgte med. Bl.a. pavestaten og England hørte til de store kunder. De store indtægter det kastede af sig, betød selvsagt, at der var mere at slå om – både for det offentlige og indbyrdes blandt de rige bankiers.

I Firenze (og flere andre af bystaterne) havde man en ret speciel udgave af et demokrati, idet byens mandlige borgere over en vis alder og med stemmeret på skift blev valgt til forskellige politiske embeder. Ikke altid helt frivilligt. Embedsperioderne var dog kortvarige, fordi man til stadighed nærrede en ikke ringe frygt for, at det ville lykkes for en af lederne at opkaste sig til tyrann, dvs. diktator. Derfor sikrede man sig altså med alle mulige krumspring. I stedet fik man en (efter moderne forhold) slags partidiktatur, hvor det parti, der sejrede ved et af de talrige valg, straks efter søgte at uskadeliggøre modstanderne. Ikke sjældent ved landsforvisning – ofte kun for en vis periode.

Dante var opsat på at gøre sin indsats i det politiske liv, incl. den militære del. Som adelig tilhørte han automatisk kavalleriet, og havde da også som helt ung både lært at ride og forskellige former for våbenbrug. Han deltog også i et par regulære slag og flere træfninger. Men det var især det rent politiske, der optog ham. Han var flere gange afsted på diplomatiske missioner, bl.a. til Rom for at forhandle med paven. Det var mens Bonifacius 8. var pave (1294-1303). Ham fik Dante et ganske særligt og lidet venskabeligt forhold til. Det anses for helt sikkert, at Dante var i Rom i det første jubelår, i diplomatisk ærinde, så det var næppe nogen tilfældighed, at Komedien foregår i påsken 1300. Det skal dog ikke betragtes som en hyldelse til Bonifacius. Han var endnu ikke død det år, så Dante måtte nøjes at beskrive forberedelserne til at modtage paven i Helvede, skønt værket er skrevet længe efter pavens forsmædelige død som 83-årig pga. mishandling i 1303, foranlediget af den franske konge Philip 4.

I Skærsilden fordømte Dante dog mishandlingen af paven, fordi den var en vanhelligelse af embedet. Dante havde intet imod pavedømmet som sådant, men mod de aktuelle forhold. Dante kalder hende Beatrice, og det mildt sagt mere end en gang, men giver ikke andre oplysninger om hende. Udover at hun også er florentiner. Det blev der straks efter udgivelsen spekuleret meget over. I generationen efter Dante, mente man, bl.a. *Boccaccio*, ham med Dekameron, som også var Danteforsker og forelæste i Dante, at hun måtte være datter af den rige ban-

I Paradiset lader han apostlen Peter, som han nærer stor beundring for, rase over pavemagtens forfald i perioden. Det sker med meget hårde ord – pudsigt nok stemmer helt overens med Dantes mening. Dantes had til Bonifacius, og det var indædt, skyldtes overbevisningen om, at det var paven, der stod bag den landsforvisning, der ramte Dante i 1303, mens han var på vej hjem fra Rom. Den 27. februar blev han anklaget for fiktive forbrydelser mod republikken – en yndet metode til at komme politiske modstandere til livs. Dante påstod sig ganske vist helt uskyldig, men ville ikke møde op for at forsvare sig, fordi han vidste, at det ville ikke alene være forgæves, men skæbnesvangert. Den 10. marts faldt dommen. Landflygtigheden varede til hans død 14. september 1321 i *Ravenna*, hvor han havde fået asyl. Han var få dage forinden kommet hjem fra en diplomatisk mission til Venezia på foranledning af fyrst *Guido Novello da Polenta* af Ravenna. På turen var Dante blevet smittet af den allestedshærgende malaria og den døde han af. Han blev begravet i San Francisco basilikaen i byen. Senere blev der bygget et kapel til hans sarkofag, og dér ligger han stadig, trods Firenzes senere forsøg på at få hans jordske rester overført til fødebyen, som han nærede et lidenskabeligt had-kærlighedsforhold til i alle årene. I 1800-tallet blev der opsat en cenotaph i Santa Croce Kirken i Firenze og udenfor kirken opstillet en stor statue af ham, der nu var blevet en af byens store og vidtberømte sønner.

Umiddelbart undres man over, at det samtidig med de indre kampe mellem byens rige familier og ydre kampe mellem de forskellige bystater og andre fjender, overhovedet var muligt at skabe en sådan velstand. For man nøjedes ikke med udstedelse af guldflorinen, meget andet fulgte med. I 1250'erne påbegyndtes opførelsen af de store ordenskirker (primært betalt af rige velyndere) *Santa Maria Novella* (dominikanerne) og *Santa Croce* (franciskanerne), i 1255 af *Palazzo del Postesta* (Bargello) og omkring 1300 af *Palazzo Vecchio*, der skulle huse de mægtige lavs oldermænd, domstole og forskellige regeringsinstanser. I 1284 besluttedes det at opføre en ny bymur. I 1294 begyndte man, efter at have mottet de rigeste lav til at medvirke som (hoved)sponsorer, at opføre byens stolthed – den nye domkirke *Santa Maria del Fiore*. Et enormt og pragtfuldt bygningsværk, der skulle stille byens magt og rigdom til skue på en for alle helt forståelig måde. Den erstattede den tidligere domkirke, der var viet til den lokale helgeninde Reparata. Byens baptisterium (dåbskapel), hvor alle byens børn blev døbt, blev bevaret, men yderligere pragtfuldt udstyret med kunstværker. Mange af byens berømte kunstnere medvirkede ved disse foretagender. Det tog lang tid at realisere så vældige arbejder, og det kostede utroligt mange penge, men til gengæld kan man sige, at de fik noget for pengene – (man skal blot tænke på nutidens turistindtægter). En sensation var domkirkens kuppel (45 m bred og nåede op på 114 m), tegnet af *Filippo Brunelleschi*. *Michelangelo*, der ikke kunne lide Brunelleschi, men dog beundrede hans kuppel, satte sig som et af sine livsmål at overgå den. Det lykkedes, med hjælp af *Giacomo della Porta*, med *Peterskirkens* kuppel i Rom, der af mange anses for at være den ypperste kuppel overhovedet.

Dante var om nogen kejserdømmets mand – en ivrig talsmand for kejseren, som den, der havde den politiske magt, med alt hvad det indebar, på jorden – i det dennesidige liv. Mellem 1310 og 1313 skrev han på latin, af hensyn til udbredelsen og forståelsen – thi alle kirkens mænd og alle lærde mænd beherskede latin, uanset hvor de boede i den vestlige kristenhed – værket ”*de Monarchia*” i tre dele (”bøger”). Paven og hans rolle blev selvfølgelig også behandlet – og paven på en måde tillagt samme magt som den ”universelle kejser”, men dog kun for alt det hinsidige. At kirken for længst var blevet en universel politisk magt med alt hvad dertil hørte, fandt Dante var en uorden. Kejseren var udvalgt af Gud, havde sit embede fra Gud, og skulle være Gud lydige i enhver henseende, men uden at lade sig dirigere af paven.

Desværre for Dante og hans meget energiske indsats var kejsermagten i hans levetid blevet ganske derangeret. Efter den meget specielle og særprægede kejser *Frederik 2.s* død i 1250, var det for lang, lang tid slut med betydningsfulde kejsere. I perioden 1254 – 1273, blev der

Desværre for Dante og hans meget energiske indsats var kejsermagten i hans levetid blevet ganske derangeret. Efter den meget specielle og særprægede kejser *Frederik 2.s* død i 1250, var det for lang, lang tid slut med betydningsfulde kejsere. I perioden 1254 – 1273, blev der ikke kronet nogen kejsere overhovedet. Frederik var normannerætling, søn af *Constance* af Sicilien og kejser *Henrik 6.*, Frederik Barbarossas lidet duelige søn. Constance var datter af normanneren *Roger 2.*, Robert Guiscard's nevø. (se nr. 116, sept. 2018). Frederik 2. opholdt sig mest på Sicilien, sysselsat med nogen politik, byggearbejder, og andet, bl.a. skrev han en meget udbredt bog om afretningen og brugen af jagtfalke. Dante havde især store forhåbninger til kejser *Henrik 7.*, der blev kejserkronet i 1310, men døde allerede i 1313. Han forsøgte at gøre noget ved de urolige forhold i Italien, men nåede intet. Dante reserverede dog en plads til ham i Paradiset. Komedien foregår som sagt i påskeugen 1300, og på dette tidspunkt kendte ingen *Henrik 7.s* skæbne. Der var i øvrigt heller ingen af paverne i den periode, der gjorde sig positivt bemærket. I 1308 blev de deporteret til Avignon i Provence og forvandlet til den franske konges lydige tjenere. Der blev de i over 70 år. Pudsigt nok var de alle franskmænd. Det sørgede kongen for. I 1337 begyndte Hundedårskrigen (til 1454).

”Nyt liv” og løftet til Beatrice

En gang mellem 1295 og 1300 udsendte Dante et lille bog i vers og prosa *”Nyt Liv”* (Vita Nuova). Den handler fortrinsvis om hans voldsomme betagelse af *Beatrice* – et navn, der betyder ”den saliggørende”. Her er det den jordiske kærlighed, det gælder. Da han var ti (1275) og Beatrice ni mødtes de – tilsyneladende tilfældigt – skønt de boede i samme gade i det indre Firenze. Hun iført en blodrød kjole. Ni år senere mødtes de igen, åbenbart lige så tilfældigt, og nu var hun i en helt hvid kjole. Allerede ved det første møde blev han stærkt betaget af hendes skønhed og udstråling. Og dette indtryk blev voldsomt forstærket ved det andet møde. Det er især denne betagelse eller besættelse, som måske er et mere passende udtryk, der inspirerer ham til *Nyt Liv*. Sidst i bogen beslutter han, at han ikke vil ”tale” mere om hende, før han bliver i stand til at sige dét om hende, som aldrig før er blevet sagt om nogen anden kvinde. Denne fortsættelse blev Komedien.

Domenico di Michelino (1417-91): Dante med Komedien i hånden, foran Skærsildens Bjerg og nedgangen til Helvede til venstre. Byen bag ham th. er Firenze, med domkirkens kuppel og kampanile samt tårnet på Palazzo Vecchio. Maleriet (fra 1465) findes i Firenzes domkirke Santa Maria del Fiore.

kier *Folco Portinari*. Beatrice blev senere gift med den ligeledes rige bankier, *Simone Bardi* og døde i 1290, 24 år gammel. Hvis det i virkeligheden er hende, der er den ”rigtige” Beatrice, så har hun og Dante næppe udvekslet andet end hilsener og høflighedsfraser ved deres få møder. Men det var altså nok til at give hans følsomme sind så stærke impulser, at han kunne skrive begge værker.

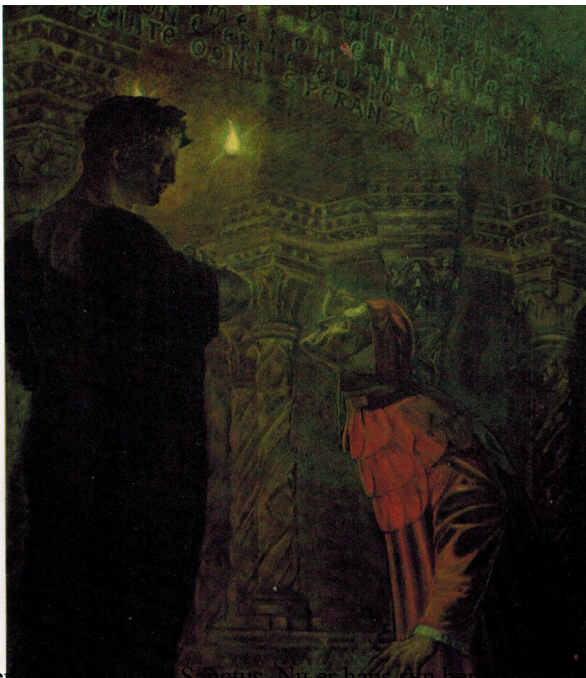
Komedien

En tidlig og meget usædvanlig samtalebog – på vers (terziner)

Det lyder måske lidt for smart/moderne at kalde Komedien for en samtalebog. Men store dele, ja formentlig størstedelen af især Helvede og det meste af Skærsilden, er samtaler mellem Dante og de personer, han træffer på sin færd. Der nævnes mere end tusind personer i værket, og heraf er de 200 italienere. Mange af samtalerne handler om årsagen til, at de opholder sig i hhv. Helvede eller Skærsild. Den mest markante forskel på de to verdener er, at opholdet i Helvede varer evigt. Ethvert håb er udelukket. Derimod er man i Skærsilden indsat til lutring – i en periode, hvis længde afhænger af syndernes omfang og grovhed. Men der er altså håb forude, det er bare uvist, hvornår opholdet får ende. Derfor var det praktisk i levende live dels at opføre sig ordentligt og for en sikkerheds skyld udføre gudvelbehagelige handlinger, som kunne medvirke til at forkorte opholdet. Det drejede sig ikke blot om kirkebyggeri, klosterstiftelser og lign., men også meget andet – f.eks. almisser til de fattige og anden godgørelse. Men det var svært, for ikke at sige umuligt at snyde. ”Gud ser dig som du er”. Evig og altid. Gode gerninger udført på skrømt hjælp intet. For Gud så dig i hjertet. En viden, der kunne virke meget skræmmende. For dem, der befandt sig i Paradiset, var det hele ren lyksalighed. Nogle få, uhyre få, kom direkte derop, som det f.eks. gik med Beatrice. Det må stærkt understreges *den fiktive Beatrice*.

Der er i tidens løb, indtil i vore dage, udført tusindvis af illustrationer til Komedien. Langt de fleste til Helvede. Det har altid været den mest interessante del, mens især Paradiset ikke synes at have haft den store interesse, pudsigt nok ikke før i nyere tid. Det kan man jo så grunde over, hvis man har de tilbøjeligheder. Det hænger pudsigt nok sammen med, at der også i de protestantiske kirker er en vågnende interesse for Jomfru Maria, så det kan måske være, at hun en dag kommer til ære og værdighed i de protestantiske kirker også. Helt ude af billedet har hun naturligvis aldrig været – det ville jo være en umulighed som Jesu moder – men alt det andet har man efter bedste evne forsøgt at holde i ave. Modsat den katolske kirke, der efter reformationen accelererede Maria-dyrkelsen. I den udstrækning det ellers var muligt. I barokken (1600-tallet) gik det nærmest over gevind. Men den folkelige Maria-dyrkelse flourer stadig over det meste af den katolske verden.

Helvede er et skyggerige, hvor alt henligger i halvmørke og de døde fremstår som skygger. Dantes syn udvikles dog, så han kan se personen bag skyggen, en ren nødvendighed for digtet. Hans syn forbedres efterhånden, som han når videre på færd, for i Skærsilden er der noget lysere og personerne lidt tydeligere. I Paradiset er alt lys – et strålende og voldsomt lys – *skabelselyset*. Altså ikke sollyset. Solen og de øvrige himmellegemer blev først skabt den tredje dag. Inden Dante når helt frem til *Empyreum*, englekorenes kred, mister han synet i 25. sang, men genvinder det i salighedstilstanden i 26., samtidig med, at han hører Beatrice og engle-

***”Jeg fører ind til Staden, fuld af
Jammer, // jeg fører ind til evig
Kval og Møje, // jeg fører ind til
de Fortabtes Flammer. //
Retfærdighed bevægede først min
høje // Bygmesters Aand, og de
mig byggede, vare // Almagt, Al-
kærlighed, Alvisdoms Øje. // Før
mig var ikkun af det Skabtes
Skare // det Evige til, og jeg skal
evigt stand: // I, som indtræde
lader Haabet fare! ... // (Inferno,
3. sang, 1-9)***

*Begge citater (side 8 og her) er
fra Christian K.F. Molbechs over-
sættelse 1855-62.*

***Poul S. Christiansen – Dante og
Virgil ved Helvedes Port – 1892-
94***

engle og synges Sanctus. Nu er hans syn beredt til at kunne klare det lys, som Adam og Eva kunne klare inden syndefaldet, da det og de andre sanser mistede deres guddommelighed. Iflg. traditionen var det også et glimt af skabelseslyset *Paulus* blev ramt af på sin vej til Damaskus, på jagt efter de kristne dér.

Det fremgår af *den nikæno-konstantinopolitanske trosbekendelse* fra 325 (udvidet 381), hvor der bl.a. står:

”Guds enbårne Søn, som er født af Faderen før alle tider, Gud af Gud, lys af lys, sand Gud af sand Gud”. Den bruges af og til af den katolske kirke den dag i dag. Det var mao. skabelseslyset, der ramte Dante til allersidst, da lysets styrke gjorde ham stum, men ikke blind. Her kunne digtet ikke andet end stoppe.

Helvede og Skærsilden indeholder de mange spændende og mestendels grupovækkende historier, der især har gjort Komedien berømt og populær – til vore dage. Men samtidig giver og viderekolporterer de den middelalderlige – og sådan set også renaissancelige – opfattelse af de to verdener. Det er anderledes med Paradiset, der også er en skildring af den middelalderlige opfattelse af dén verden, men samtidig, i stedet for at fortælle historier på samme måde som de to første dele, skildres denne strålende verden, som de kristne kan se frem til efter dommedag, hvis de forstår at klare for sig på den yderste dag. Her følger i koncentreret form middelalderens tanker og teorier om tiden efter dommedag – livet i det Himmelske Jerusalem, hvor alt er vidunderligt, hvor syndefaldet er ophævet og de oprindelige guddommelige sanser genvakt. Det kan måske siges at være en middelalderlig version af *Johannes’ Åbenbaring (Apokalypsen)* i poetisk form.

GRØN ANLÆGSSERVICE

HESTIA

Ny Hagestedvej 5 - 4532 Gislinge

Tlf. 59 46 06 07 / Mobil 40 98 06 10

e-mail: hestia@mail.dk – www.hestiais.dk

Vi tilbyder en bred vifte af top-professionelle ydelser

Fliselægning og anlæg af stensætninger til bede eller støttemure

*

Anlæg af græsplæner og blomsterbede

*

Topdress og fjernelse af mos i græsplæner

*

Fræsning og grubning af haver

*

Træfældning og beskæring

*

Stubfræsning

*

Anlæg og vedligehold af havedamme

*

Miljøvenlig ukrudtsbekæmpelse i belægninger, plæner og bede

*

Skadedyrsbekæmpelse

*

Løbende vedligeholdelse af haver og parker

Inden Dante kan tiltræde den lange rejses sidste stykke, bliver han eksamineret i sin kristentro af de tre apostle *Peter*, *Jacob* og *Johannes* (Sang XXVII). Peter, der anses som den første pave, kan ikke afholde sig fra en voldsom kritik af pavedømmet omkr. 1300. Han er så rødglødende af raseri, at selv sollyset farves rødt over, hvordan paveembedet er blevet ødelagt af allehånde verdslige bestræbelser. Så han og Dante er rørende enige om tingenes sørgelige beskaffenhed. Så det er ikke så overraskende, at pave Bonifacius 8. er på vej til Helvede. Men endnu kun på vej, da han stadig levede i 1300. Han døde i 1303. Hans voldsomme strid med Philip den Smukke af Frankrig medførte ikke alene pavens tilfangetagelse og efterfølgende død, men også, at den franske konge i 1307 flyttede pave, kurien og al deres til Avignon i Sydfrankrig, så han bedre kunne styre pavemagten – til egen fordel. Der blev den i over 70 år.

Kort efter at have bestået eksaminationen må Dante tage afsked med Beatrice, der genindtager sin plads i det strålende hvide englekor. Trods alle sine fortrin, og de er både mange og store, kan hun ikke hjælpe ham længere. Det er der kun én, der kan: *Den hellige Jomfru, Himmeldronningen*. Derfor tiltræder den hellige *Bernhard af Clairvaux*, der over for Dante omtaler sig selv som ”jomfruens tro bekender”. En mildt sagt kraftig underdrivelse. Det er i øvrigt pudsig, at det er en franskmænd (en burgunder), der skal være den sidste cicerone, men forklaringen er nok, at ingen anden havde så stor indflydelse på Maria-dyrkelsen end netop Bernhard. Cistercienserordenen som sådan havde et særligt forhold til hende. Alle ordenens kirker var viet til hende. Selv skrev Bernhard 86 prædikener over *Højsangen* (Sangen Sang), det glødende, orientalske elskovsdigt, der forekommer i det Gamle Testamente. I den kristne kirke blev Højsangen udlagt som et (uerotisk) sindbillede på kirken og dens skaber. Den 33. og sidste sang i Komædien indledes sådan: ”Du datter af din søn, o jomfrumoder! / ydmyg og herlig over alt på Jorde / evig udvalgte mål for frelsens goder! /” Det er de tre første linier i Skt. Bernhards lange bøn til den hellige Jomfru om at give Dante lov til at skue det himmelske lys. For Dante var der intet forunderligt i alt dette. Også for ham var Kirken (= Jomfru Maria) Kristi brud. Når Kirken endelig skulle personificeres var der ingen andre muligheder end Maria. Peter var kun klippen, som Kirken skulle bygges på. Heller ikke han kunne komme i nærheden af Himmeldronningen. (I den største sal i dogepaladset i Venezia findes et gigantisk maleri (7 x 22 m) af netop Paradiset med Marias kroning som centrum. På den måde tilkendegav også Venezia hvilken enorm betydning Maria havde for republikken.) Maria bønholder Bernhards meget smukke bøn og skaffer Dante adgang til den definitive og afsluttende oplevelse. Doxa – Guds overvældende lys, som er så stærkt, at intet levende menneske kan tåle at opleve det.

Johannes-prologen

Den første linie i Bernhards bøn til Maria er for moderne mennesker ren volapyk eller en gåde. Men sådan var det selvfølgelig ikke for Dante, Beatrice og deres samtidige, samt mange andre både før og efter dem. Løsningen på gåden er, at Jesus er præeksistent. Han er fra tiden før Skabelsen, kort sagt. Altså også uendelig længe før Maria og de andre nævnte blev født. Det fremgår af den berømte prolog til Johannes-evangeliet (kap.1, v. 1-18): **1.** I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. **2.** Dette var i begyndelsen hos Gud. **3.** Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er. **4.** I det var liv, og livet var menneskenes lys. **5.** Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det. **6.** Der fremstod et menneske, udsendt af Gud; hans navn var Johannes. **7.** Han kom til et vidnesbyrd for at vidne om lyset, for at alle skulle komme til at tro ved ham. **8.** Selv var han ikke lyset, men han skulle vidne om lyset. **9.** Det sande lys, som oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden. **10.** Han var i verden, og verden er blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. **11.** Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham. **12.** Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem som tror på hans navn. **13.** De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud. **14.** Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. **15.** Johannes vidner om ham, råber og siger: ”Ham var det, om hvem jeg

han magt til at blive Guds børn, dem som tror på hans navn. **13.** De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud. **14.** Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. **15.** Johannes vidner om ham, råber og siger: ”Ham var det, om hvem jeg sagde: ”Den, som kommer efter mig, er kommen forud for mig; thi han var til før mig.” **16.** Thi af hans fylde har vi alle modtaget, og det er nåde over nåde. **17.** Thi loven blev givet ved Moses, nåden og sandheden er kommet ved Jesus Kristus. **18.** Ingen har nogensinde set Gud; den enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk.” – Dette er i ultrakoncentreret form kristendommens grundlag.

Den danske maler, fynboen Poul S. Christensen (1855-1933) hører til de hjemlige kunstnere, der har beskæftiget sig med Dante og Komediens. I dette nummer er vist to- dels det uhyggevarslende fra Komediens indledning, Dante og den romerske digter Vergil, Dantes forbillede, der skrev det romerske nationalepos "Aeneiden" i 29-19 f. Kr., foran porten til Helvede med den frygtelige inskription: "I som lades ind her, lader håbet fare", som der oftest står. Her er inskriptionen meget længere. Dette billede er fra 1992-94 og findes nu på Faaborg Museum. Det langt mere romantiske af Beatrice og Dante i et typisk dansk landskab, er fra omtrent samme tid og findes på Statens Museum for Kunst. Landskabet er nu nok kunstnerens version af et paradisisk landskab – og efter som ingen har set et sådant, kunne det vel godt ligne et romantisk opfattet dansk landskab – måske endda et fynsk, efter hans hjemstavn.

IT Konsulent orben Viltøft

PC - Hjælp

Til almindelige brugere * Til almindelige priser
Koster ikke mere end en almindelig håndværker

Jeg giver gerne tilbud, inden jeg går i gang

Er i lokalområdet og kan løse stort set ethvert PC problem

Tlf.: 28 68 35 65 * Mail: it@viltøft.net

Visit Copenhagen – Beatrice og Dante

Dantes besættelse af Beatrice nåede også til København, 600 år efter Dantes død. For mange, selv for mange københav-ner er det noget af en hemmelighed, at der overfor Glyptoteket på H.C. Andersens Boulevard er en lille plads, *Dantes Plads*. Her findes et mindesmærke for ham i et lille anlæg midt på pladsen. Den blev navngivet i 1921 ved 600-året for hans død, som et fælles dansk-italiensk projekt via indsamlede midler både her og der. Grundstenen blev lagt i 1922 af den italienske konge,

Vittorio Emanuele 3. og den danske *Christian 10.* Søjlen (10 m høj) er antik egyptisk og en gave fra byen Rom og relieffet af Dante en gave fra Firenze. På søjlens top står en 2,5 m høj statue af netop Beatrice, udført af billedhuggeren *Einar Utzon-Franck*. Utzon-Franck blev dog først færdig med statuen i 1924. Det må vel siges, at være i Dantes ånd, at det er Beatrice, der er placeret på toppen. Bygningen på selve pladsen er Videnskabernes Selskab, opført 1894-98 a la et italiensk adelspalæ. På den modsatte side, som ses I babgrunden her, som nævnt Glyptotekets ældste del, opført 1892-97. Det er tegnet af Vilhelm Dahlerup, der også tegnede Det kongelige Teater og Statens Museum for Kunst i Østre Anlæg.

*Håndtérilig version af Beatrice-statuen på Dantes Plads
– bronze, 51,5 cm høj*

Bernhard af Clairvaux

Mystisk nok læser man i moderne behandlinger af Komediens, at Virgil ledsagede Dante gennem Helvede og det meste af Skærsilden, frem til 30. sang, dels som ”den gode hedning” og dels som personificering af fornuften, og at det var Beatrice, der var ledsageren – ciceronen eller på mere moderne dansk guiden – der førte ham gennem Paradis til værkets slutning. Det sidste passer nu ikke helt. Da Dante er nået så langt som til ”*Primum Mobile*” (Paradisets sang nr. 31, ud af 33), kan hun ikke ledsage ham længere, men må genindtage sin plads i englekoret. Endnu et stykke mangler. Frem træder nu – som hjælper – den hellige *Bernhard af Clairvaux*. Men heller ikke han kan føre Dante videre. Det er der kun én, der kan: *Jomfru Maria*. Bernhard omtaler sig selv, som ”den hellige Jomfrus tro bekender”, som forklaring på, at det er ham, der skal påkalde Maria. At være en tro bekender må siges at være en voldsom underdrivelse. Bernhard brugte en stor del af sit abbedliv på at fremme dyrkelsen af Jomfru Maria – ikke alene i den cistercienserorden, hvis vigtigste og mest navnkundige munk han var, men i hele den vestlige kristenhed. Næppe nogen har gjort mere for Mariadyrkelsen end han. Endnu mere gådefuldt ved udeladelsen af Skt. Bernhards rolle er, at hans bøn til Jomfru Maria af mange anses for at være de smukkeste linier i Komediens. Ja, nogle mener endog, at det er et af de smukkeste digte, der nogensinde er skrevet.

Bernhard (1090 – abbed fra 1115 – 1153) er blevet kaldt for ”den vanskelige helgen”. Man kunne fristes til at sige, at han og Dante på visse punkter lignede hinanden – begge temperamentsfulde, lidenskabelige – elsker og hader med den samme glød og udholdenhed – begge fremragende forfattere. Bernhard som brevskriver og især som prædikant. Bernhard var en så fremragende prædikant, at det hed sig, at når han nærmede sig en by, låste kvinderne deres mænd og sønner inde, så de ikke skulle høre Bernhard og følge hans opfordring om at gå i kloster. Skønt han ifølge klosterreglen skulle tilbringe al sin tid i sit kloster, brugte Bernhard halvdelen af sit klosterliv på rejser. Bl.a. til klosterstiftelser. Han er en af de største – om ikke den største klosterstifter nogensinde. Bernhard indtrådte i cistercienserordenen i 1112, og blev abbed i 1115 af det samtidig grundlagte Clairvaux. I 1153 (Bernhards dødsår) havde Clairvaux 1169 datterklostre, i, eller 48% af det samlede antal af cistercienserklostre. Det må tages for givet, at Bernhard var involveret i udviklingen frem til 1153. Mærkelig nok formåede han desuden at blande sig i kirkepolitik og i verdslig politik og meget andet. Det har i nyere tid været en belastning for ham, at han i 1144 agiterede for det andet korstog. Men det glemmes tit (måske fordi man ikke bryder sig om ham i øvrigt), at han som argument brugte, at det var bedre, at de utroligt stridbare stormænd i Vesten, primært nord for Alperne, sloges i ørkenen med muslimerne frem for hinanden hjemme, hvor det også gik ud over mange andre. I øvrigt var mange klosterfolk lunkne over for hele korstogstanken, og i de områder, der lå nær de muslimske var det stort set det samme. Der er dog ingen tvivl om, at Bernhards renomé hos mange blev hjulpet af Dantes autoritet.

Årene mellem 1312 og 1317 tilbragte Dante som gæst hos Veronas hersker Cangrande della Scala, som var den mægtigste ghibellinske fyrste i Norditalien, og dertil en succesfuld condottiere, der sikrede ham stor rigdom. Det kunne være et meget indbringende job at være lejetropsgeneral. Dante stod på rigtig god fod med den indlydelsesrige og magtfulde Scala-familie. Et klart udtryk for hans gode forhold til Cangrande er Dantes dedikation af Paradis-delen af Komedien til Cangrande. Pga. Cangrandes mange stridigheder og vrøvl med Venezia, flyttede Dante ca. 1317 for at få fred til at skrive til Ravenna og boede hos fyrsten dér, indtil sin død. Fyrsten Guido Novello da Polenta, var ganske vist guelfer, men også en ven af digtere mv. og selv digter. I Komedien (Helvedes 5. sang) udødeliggjorde Dante en af Guidos slægtninge, i en af Komediens mest berømte beretninger om Francesca da Rimini og hendes forbudte og skæbnesvangre kærlighed til Paolo Malatesta. Francesca var af politiske grunde gift med Paolos grimme bror, Gianciotto, der greb det forlovede par på fersk gerning og dræbte dem begge to – i 1282. Affæren har været motiv for mange kunstværker og for Tjajkovskis symfoniske fantasi ”Francesca da Rimini” fra 1876. Historien er også behandlet i operaer, bl.a. af Sergej Rakhmaninov, Riccardo Zandonai, Hermann Goetz m.fl. Detalje af rytterstatuen i Verona af Cangrande (i fuldt udstyr og åbentbart i højt humør).

~~Billedet til venstre) Allerede i levende liv var den meget lidenskabelige og gesjæftige Skt. Bernhard en omstridt person, der ikke holdt sine meninger for sig selv, men hvis han fandt det nødvendigt kritiserede både høj og lav. Han havde bl.a. en langvarig kontrovers med Cluny Klosteret, der lå i Burgund ligesom Bernhards eget. Det gjaldt bl.a. udsmykningen af kirkerne. Bernhard – og cistercienserne i det hele taget – var imod enhver form for udsmykning, mens man i Cluny mente, at det ikke kunne blive prægtigt nok, fordi alt var til Guds ære. ”... hvad har disse uhyrligheder at gøre, disse vanskabte skabninger og velskabte vanskabninger? Disse urene aber, disse bistre løver, disse uhyrlige kentauere...” skrev han i et brev til Clunys abbed Petrus Venerabilis, der efter sigende havde skrevet manuskriptet til det store tympanonrelief til klosterkirken i Vezelay, så billedhuggerne havde noget at arbejde efter. Men cluniacenserne holdt fast på deres. Og Bernhard selvfølgelig på sit. Da Bernhard var død blev han ofte portrætteret og brugt i billedsammenhæng – allehånde steder. Det anonyme billede her, der formentlig er fra 1400-tallet, illustrerer en Barnhard-legende fra 1146, der skulle være foregået i Katedralen i Speyer. Her havde Jomfru Maria ladet Bernhard få en tår af sit bryst – den mælk, der ellers var beregnet for Jesusbarnet. Det er også en illustration af Bernhards store hengivenhed for Maria og hendes anerkendelse af hans indsats for at forøge hendes i forvejen store popularitet i den kristne verden. Måske også udenfor. Hun er som bekendt den eneste kvinde, der er omtalt – og endda positivt – i Koranen.~~

Reparation og service af person- og lastbiler

samt

- aircon-service
- diagnose-test
- reparation af
div. maskiner

**Vi skruer på alt
-bare det kan ryge
og larme**

HAGESTED ApS
AUTOVÆRKSTED
v/ **A.K. Pedersen**

Præstebrovej 48c • 4532 Gislinge • telf. 59 46 05 85
post@hagedsted-auto.dk - www.hagedstedauto.dk

Dante og ”si”, ”oc” og ”oui”

I 1305 begyndte Dante at skrive en filologisk redegørelse for folkesprogene – *De vulgari eloquentia* (Om folkesprogene) – og de folkesprog, der var tale om var dem, der var afledt af latin. Dante var en lærd mand, der havde studeret teologi, filosofi, linguistik m.m., men han havde intet større kendskab til andre sprog end latin, og vist også – til dels – græsk. At han ikke var helt galt afmarcheret afsløres af, at de sprog- eller dialektgrænser, han beskrev, har kunnet genkendes i nyere tid, i 1950’er og sikkert også efter, men er nu nok nærmest uddøde for alvor. Det var noget af et pionerværk, og må siges at ligge ret langt fra det han skrev i ”Nyt Liv” og ikke mindst ”Komedien”.

Dante brugte som udgangspunkt ordet ”ja” i de nye afarter af latin – dvs. de sprog, der opstod i bearbejdet/vulgariseret form i hhv. Italien og Frankrig – ikke mindst påvirket af noget ”germansk” pga. de germanske invasioner mv. gennem årene i de to lande (franker, visi- og ostrogoter, longobarder, daner m.fl.) Befolkninger i Middelhavsverdenen er *kolossalt blandedt*.

Der var dengang strid omkring brug af bøgernes sprog. Det var i orden, at love og folkelige sange og historier blev affattet på folkesproget – og det havde i øvrigt gammel hævd. I det angelsaksiske England nedskrev man tidligt love på folkesproget. pga. oplæsning, så ”almuen” forstod meningen. Kirkeretten og både religiøse og de fleste verdslige tekster (afhandlinger mv.) var altid på latin. Danske landskabslove var på dansk, mens Saxos kæmpeværk var skrevet på monstergyldigt sølvalderlatin. Men det var kun de lærde, herunder gejstlige, der også talte latin udover at skrive på det. Indtil 1854 skulle alle disputatser skrives på latin, fra 1856 kun på dansk. Nu kan de skrives på mange andre sprog. Det sker oftest på engelsk.

”Kom ikke hær Å Si” at Dante er gået af mode...– En moderne Dante på vandring i it-verdenen. Han minder just ikke meget om den oprindelige.

GF's Budgetstatus pr. 31.08.2019

	BUDGET	Pr. 31.09.	%
INDTÆGTER			
Kontingent	89.600	88.800,00	99,1
Indbetalinger til Drænfonden	22.400	22.200,00	99,1
Hjemmesiden	2.500	2.500,00	100,0
Annoncering i udhængsskabene	500	1.000,00	200,0
Gebyrer (rykker- og inkassosager)	0	150,00	
Strandgårdsbladet		1.866,66	
Diverse			
I alt	115.000	116.516,66	101,3
UDGIFTER			
Dræn og slamsugning (vedligeholdelse)	19.000		
Vejvedligeholdelse og snerydning	11.000		
Fællesarealer	50.000	16.303,71	32,6
Badebro - driftsudgifter	8.000	1.898,00	23,7
Møder og generalforsamlinger	5.500	5.979,95	108,7
Kontor og EDB	1.500	187,80	11,9
Hjemmeside	3.500	2.153,00	61,5
Forsikringer	6.600	6.665,94	101,0
Gebyrer	2.500	150,0	6,0
Porto	1.000	250,00	25,0
Drænfonden (nyetableringer, m.v.)	22.400	22.200,00	99,1
Diverse	500	0,00	
I alt	131.500	55.779,40	42,4

Kassererens bemærkninger til budgetstatus

Foreningen er flyttet til *Danske Bank*, hvortil kontingent skal indbetales fra 2019.

Regnr.: **9570** Kontonr.: **0012629303**

På indtægtssiden mangler nu kun indbetaling fra ét medlem. Foreningens tilgodehavende er sendt til inkasso.

Der er kommet en ny annoncør til i udhængsskabene:
Benny Eidahl Olsen Haveservice.

På udgiftssiden er der mindre overskridelser på Generalforsamling og Forsikring. Øvrige poster forventes at holde sig inden for budgettet.

Mogens Kjær
Kasserer

Storskrald

afhentes for anden og sidste gang i år i uge 43.

Ønsker man sit storskrald og haveaffald afhentet, skal man ringe og tilmelde sig hos **fors (Holbæk)**, der har overtaget administrationen.

Tilmeldingen skal ske senest onsdag 16. oktober på tlf. **70202066**

Kun storskrald og haveaffald, der er tilmeldt, vil blive afhentet

*Det affald, der skal hentes, fra kl. 6 morgen, skal dog pakkes pænere end affaldet på billedet her – bundtet eller i klare sække. . Ellers bliver der **ikke** hentet noget.*

STRANDGÅRDSBLADET

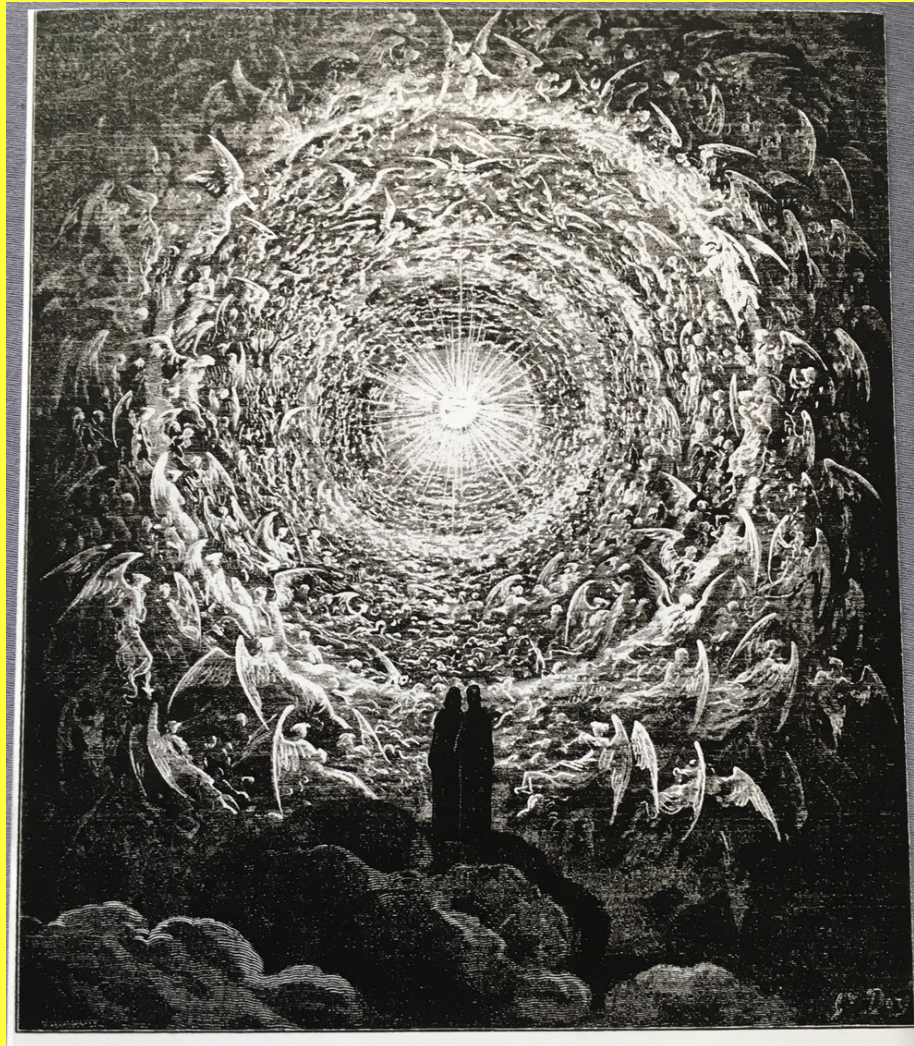
Oplag: 125 eks.

Redaktion: Peter Brøns
Strandgården Øst 16
4300 Holbæk
Tlf. 6081 0543
E-mail: pb@brons.dk

Grundejerforeningen Strandgårdens bestyrelse:

Formand:	Hans Jørn Lykke	Strandgården Øst	30
Næstformand:	Kennet Jørgensen	Strandgården Øst	35
Kasserer:	Mogens Kjær	Strandgården Øst	29
Sekretær:	Angela Teglstrup	Strandgården Øst	2
Best. medlem:	Klaus Burnæs	Strandgården Øst	47
Suppleant:	Ole Mortensen	Strandgården Øst	45

GF's mail adresse: gf@strandgaarden-tusenaes.dk
GF's hjemmeside: www.strandgaarden-tusenaes.dk

Gustave Doré (1832-1883): Englenes kor i Empyreum (1861) (mere s. 12)

ik-
ke

kro-